

Hogy tudd

Nulladik bejegyzés.

*Nem tudom mióta. Messziről
nézem, hunyorgok. Nem látom a vonásait,
az alakját is csak elmosódva.
Sziklafal szélén áll, alatta víz.
Összefogja a haját, kezét a feje fölé emeli,
két tenyerét összezárja. Nagy levegőt vesz,
gondolom. Zuhan.
Bármit megtehetek,
bármit megtehetek, hallom, és felismerem.*

*Leó, olyan hülyeségeket álmodtam,
anyám hasában vagyok, éppen szül.
Márta, aludjunk, még hét óra sincs.*

*Első bejegyzés, megint az anyámmal
álmodtam. Kórházi ágyon fekszik,
nem kiabál.*

*Törött kulcscsont, vékony cső a torkomban, fulladok.
Anyám alig húsz éves, meg van ijedve.
A mellére fektetnek, nem tudja, mit kezdjen
velem.*

*Leó kivan ezektől az álmoktól.
Holnap lesz a születésnapom,
mintha zsák téglát, cipelem a hátamon.
És ha meg se születek,
kérdzem minden évben, napra pontosan,
reggel nyolc óra öt perckor, állította anyám,
vagy délután háromkor, szólt apám.
Most akkor nem tudják?
PTSD, okoskodik Leó,
PTSD.*

*Nem gondolja komolyan,
gondolom, de mégis a legszívesebben kiugranék
az ablakon.*

Délután a teraszon, tavaszban,
egymás mellett törökülésben
ülnek, mint a szárítkozó kacsák a tóparti kerítés tetején.
Kezükben szívószál, szappanbuborékok
szállnak, pukkadnak.
Mama, láttad?
A buborékok szállnak, kipattannak a szélben.
Kipukkadt, mama, láttad, fordul nevetve Vera az anyjához.
Fújj egy újat, biztatja Márta, finoman,
ahogy a papa mutatta.

*Második bejegyzés, itt a tavasz.
Az orrom tövében apró szeplők bújnak elő. Imádom!*

Reggel óta csörög a telefon.
Szia Mimi.
Márta, hagyjál már a köszönetéssel. Már azon voltam, hogy
az anyádat hívom.
Aludtam, válaszolja Márta, messziről nyúlik a hangja.
Egész nap?
Hát nem egész nap, délben
leugrottam cigiért, és ebédeltem a Csendesben. Képzeld...
Márta, este a Piafba megyünk, vág közbe Mimi.
A Piafba, Márta rágyújt. Unja az ivást, meg a vihogást,
a férfiakat,
egyből meg akarják baszni.

Nem megyek sehova, az ágyba

visszafekszem.

A Liszt Ferenc téren találkozunk, fasza lesz. Különben is,
annyi mindent meséltem rólad. Mimi elhallgat,
hallgatnak.

Fasza.

Különösen Leónak, folytatja. Neked való, egész éjjel...
Piha, Márta kifújja a füstöt.
A tévét kapcsolgatja. Egy hete nyaggat,
mikor találkozhat veled. Kivagyok. Mimi elhallgat,
hallgatnak.
Jól van, értem, Márta kifújja a füstöt. Mégis
mit mondtál neki? A zöld szoknyámat veszem fel,
ha nem beszélsz.

Mimi zavartan köhög. Semmi különöset,
ne megint a zöldet,
csak mondtam, hogy van egy szép, okos barátnőm,
egyedülálló barátnőm, aki éppen illene hozzá.

Egyedülálló

Mimi, baszd meg.

Elment az esze.

A múltkor is, nem emlékszel,
mi volt?

Márta, ez most más. A múltkorit nagyon sajnálom. Nem hittem volna,
| hogy még mindig az anyjával él.

De akkor is, édesem, nem lehettél volna kevésbé direkt?

Kevésbé direkt.

Hogy néz ki? Márta a pizsama kirojtólódott szélével babrál,
elengedett a szál, fél éve.

Majd meglátod, magas. Múlt héten veled beszéltél a telefonban. Na,
jó, most akkor leteszem. Kilenckor ott legyél. Ha akarod, most
| megmondom miben jössz.

Most megmondom.

Jól van már, pontos leszek.

Pontos leszek.

Márta megáll a tükör előtt, ma huszonhét éves,
szeme alatt karikák.

Miminek nincsenek karikák a szeme alatt,
és Miminek igaza van, gondolja.

Huszonhét éves.

Ma este a Piafba megy, és szerelmes lesz.

A Piafba megyek.

Nem hiszem el!

Márta ha-akarom-szép-is-lehetek
elhatározással egy órát fekszik a fürdővízben.

Leó.

Miután kiszáll a kádból, gondosan végigtörli magát,
és a tükörbe néz.

Szép vagyok.

Kilenc óra öt perc, Liszt Ferenc tér, mindenki
ott van. Sápadt fiatal emberek,
ingben.

Baszd meg,

már csak a nyakkendő hiányzik.

Sziasztok, Márta vagyok.

Az egyik, sűrű haj, zilált tekintet, felkapja a fejét.

*Harmadik bejegyzés, Leó és Márta.
Ezek mi vagyunk.*

Márta nem képes pontosan felidézni, mi is történt
valójában azon a csütörtökön,
koradélután. Két dologban biztos,
spagetti és Serpico.
A filmet előző este nézték meg.
Ágyban, szorosán.
Leó születésnapjára kapta a dévédét,
és a sapkát is, padlizsánlila.
Mint amilyen a Serpicóé, Márta kötötte.
Leó paradicsomos spagettit készít,
két pillanat alatt főzi sós vízben
andantéra a tésztát, futtatja olívaolajon
a fokhagymát és keveri bele
a kockákra vágott paradicsomot, forgatja egybe,
tálaláskor friss bazsalikomlevélkéket
helyez az egészre. Parmezánt nem,
csak az asztalra, Márta kedvéért.
Finom lett, Leó.
Hm, tudom. Szalvéta?
Márta feláll az asztaltól, és a fiókból
két damasztyszalvétát vesz elő. Beszéltél Gedeonnal?
Nem.
De hát mondtam, hogy keresett, még ki is írtam. Itt
van a hűtőn, nézd, mutatja.
Aha, nem Gedeon keresett, hanem
a Werner.
A Werner?, ismétli Márta.
Ahogy mondom, a Werner. Tegnap este óta vártam a hívását.
Márta nehezen szedi villára a tésztát. Eltévesztettem. Drágám,
kérek add ide a parmezánt.

Eltévesztettem.

Ugyan Márta, mindig eltéveszted. Ha
nem hívom fel a Wernert, hogy megkérdezzem
hol reggelizett, akkor nem tudom, hogy keresett. És akkor,
nincs üzlet. Állandóan tévesztesz.
Márta feláll,
vizet enged a pohárba. Nem direkt volt,
tudod.
Baszd meg, Leó elsápad, Mártára néz,
mi az, hogy nem direkt volt? Gondolom,
hogy nem direkt volt. Sose

direkt van. Tettél be mosást?
Nem, még nem, kérsz vizet?

Nem direkt volt.

Öt napja nincs egy kurva alsógatyám.
Ez így nem igaz, csak
nincsenek kivasalva. Márta kilötyenti a vizet, véletlenül.
Az ugyanaz, Leó elsápad.

Az ugyanaz.

Jó, mindjárt beteszek egy mosást.
Mindjárt, baszd meg, állandóan mindjárt, kurvára unalmas.
Márta kilötyenti a vizet, véletlenül. Befejezted, meglöki Leó tányérját,
mintegy véletlenül. Mármint
az ebédet?

Kurvára unalmas.

Tessék? Márta, megőrülök tőled.
Villámgyorsan történt, maguk se tudják hogyan.
Mártának az utolsó pillanatban
sikerült kitérnie a felé repülő tányér elől.
A fején tészta parmezánnal.
Egymásra néznek.
Nevetnének, de mégsem.

*Negyedik bejegyzés, a huszonhetedik
születésnapomon ismertem meg Leót. Régen
voltam szerelmes. És volt szerelmes belém akárki. Aztán
az a galamb, pont az én ablakomba szállt.
Nem bírom a galambokat. Tavasszal
a homokozóból egy döglött példány tetemét
újságpapírba csomagoltam. Kezemben a meleg test,
nem hányom el magam, sosem hányok.
De ez a galamb más volt. Fehér gatyás.*

Piros Vera: Budapesten született, jelenleg Portugáliában él, francia nyelvtanárként dolgozik. Prózát és verseket egyaránt ír. Az elmúlt három évben különböző magyar irodalmi lapokban, oldalakon jelentek meg versei, novellái.